

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.252/2022/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő (eljáró kamarai jogtanácsos: felperes képviselője) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszonyból származó megbízási díjjal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (26. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Szegedi Törvényszék 101.K.701.314/2021/25. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és a felperesnek járó perköltség összegét 82.178 (nyolcvankettőezer-egyszázhetvennyolc) forintra leszállítja, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 23.860 (huszonháromezer-nyolcszázhatvan) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A per alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a perrel érintett időszakban az alperes hivatásos állományú tagjaként a városi Rendőrkapitányság (a továbbiakban: Rendőrkapitányság) szolgálati hely állományában teljesített szolgálatot körzeti megbízott beosztásban. A működési körzete városi területre, a Rendőrkapitányságon létrehozott Körzeti Megbízotti Csoport (a továbbiakban: KMB Csoport) működési körzete e körzeten kívül körzet1, körzet2, körzet3 és körzet4, körzet5 körzetekre terjedt ki, amelyre az alperes KMB csoportkörzeti leírást adott a részére. A kinevezése szerinti beosztása mellett járőri, járőrszolgálati, átkísérési, kísézői feladatokat is ellátott ellentételezés nélkül; az emiatt benyújtott szolgálati panaszát az alperes vezetője elutasította.

A felperes keresete és az alperes védírata

[2] A felperes leszállított keresetében a 2018. július 1. napjától 2021. június 30. napjáig terjedő időszak – mindösszesen 36 hónap – tekintetében 1.043.550 forint megbízási díj, annak 2020. január 1. napjától számított törvényes késedelmi kamata, valamint perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[3] Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a) - c) pontjaira és (2)-(5) bekezdéseire, a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) 2. , 21., 24., 25. a) pontjaira, V. fejezetének 44-46. pontjaira, a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőr Szabályzat) 55-82. pontjaira, a Rendőrség Fogdaszolgálati Szabályzatáról szóló 3/2015. (II. 20.) ORFK utasítás 115-128. pontjaiban és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 26. § (1)-(2) bekezdéseiben foglaltakra alapította. A megbízási díj havi mértékét az illetményalap 75%-ában határozta meg, azokat a hónapokat figyelembe véve, amikor a beosztása szerinti tevékenységén és a KMB Csoport működési körzetén kívül ténylegesen ellátta a sajátjától eltérő beosztási feladatait. A hivatkozott szolgálati feladatok ellátásáról tételes kimutatást csatolt.

[4] A felmerült perköltségét – 19. sorszám alatt, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 80. §-ára és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 4. §-ára hivatkozással – jogtanácsosi munkadíj címén 55.077 forintban, a kimutatás felperes általi elkészítéséért felszámított munkadíj címén 50.000 forintban, továbbá készkiadás címén 30.000 forintban számította fel.

[5] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte, a követelés jogalapját és összepszerűségét is vitatva.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével 1.043.550 forint megbízási díj és annak 2020. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamata, továbbá 132.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte az alperest.

[7] Döntését a Hszt. 71. §-ára, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet 2. melléklet III/20., 24., 32., 35. és 45. pontjaira, a KMB Szabályzat 1. c) - d), 2., 15., 21., 24. és 25. pontjaira, valamint a Szolgálati Szabályzat 26. § (1)-(2) bekezdéseire alapította.

[8] Hangsúlyozta, hogy a perben felvetett jogkérdéseket a Kúria számos határozatában eldöntötte, azoktól eltérni nem kívánt. Rögzítette, hogy az alperes a keresetlevélben megjelölt és a 19. sorszámú beadványban kimunkált feladatok felperes általi ellátását nem vitatta, azok mértékéből és gyakoriságából egyértelműen megállapítható volt, hogy a felperes rendszeresen, folyamatosan visszatérően végzett a beosztásához nem tartozóan járőri feladatokat a peresített időszakban.

[9] A töretlen bírói gyakorlatra hivatkozva rámutatott, hogy az adott munkakörhöz, beosztáshoz igazodóan kell meghatározni a munkaköri leírásban ténylegesen végezhető feladatokat, és ez nem fedhet le több, másik beosztást. Az alperesnél a felperes körzeti megbízott beosztása az állománytáblában rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás (munkakör). A munkáltató csak egy adott beosztáson belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat, azokat korlátlanul nem bővítheti. Rögzítette, hogy a körzeti megbízott, illetve a járőr feladatait külön szabályzat tartalmazza, a körzeti megbízotti és a járőrfeladatok ellátása elválik egymástól. Azok tehát elkülönülő beosztások, még akkor is, ha egyes részfeladatok tekintetében átfedés tapasztalható. A körzeti megbízotti szabályzat egyértelműen meghatározza azt, hogy a körzeti megbízott járőrfeladatokat milyen szűkítésekkel hajthat végre; amennyiben ettől eltérően teljesít járőri feladatokat, az a beosztásától eltérő feladatellátást jelent. A felperes nem vitásan a szolgálatteljesítési ideje alatt 70%-ban közterületi tevékenység ellátására köteles, azonban – ugyancsak a kúriai joggyakorlat értelmében – a működési körzetén kívül végzett, nem a beosztása szerinti feladatellátása után megbízási díjra jogosult a fokozott ellenőrzés során, a különleges jogrend időszakában és a különösen indokolt, késedelmet nem tűrő rendőri intézkedések esetében is. Kitért arra is, hogy az átkísérési feladatok a körzeti megbízott számára tiltottak, így azok eseti jellegűtől függetlenül többletteherként értékelendők. Minderre tekintettel megállapította, hogy a felperes által rendszeresen végzett többletfeladatellátás megalapozza a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja szerinti megbízási díjra való jogosultságot.

[10] A megbízási díj mértéke körében értékelte, hogy a felperes rendszeresen, huzamosabb időn át látott el alacsonyabb beosztási fokozatúnak minősülő többletfeladatot; a

feladatok mennyiségére, folyamatosságára tekintettel a megbízási díj mértékét – a kereseti követeléssel egyezően – a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában állapította meg.

[11] A perköltséget összegét – a Pp. 80. §-ára, 81. § (1), (5) bekezdéseire és 83. § (1) bekezdésére, valamint az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjára és (6) bekezdésére hivatkozással – a felperes által felszámítottal egyezően határozta meg a jogi képviselő perben végzett munkája mennyiségére, a beadványok számára, tartalmára és terjedelmére, a tárgyalásokon való megjelenésére figyelemmel.

Az alperes fellebbezése és a felperes fellebbezési ellenkérelme

[12] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj 734.350 forintra történő mérséklését, harmadlagosan a perköltség összegének 82.178 forintra történő mérséklését kérte.

[13] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdéseit, illetve a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdését megsértve nem tett eleget maradéktalanul az indokolási kötelezettségének, a járőrtevékenység kapcsán tényként fogadta el a kereseti kérelemben foglaltakat. Nem vette figyelembe a megbízási díj összecszerúségére, valamint a perköltségre vonatkozó érvelését, e körben a döntését nem indokolta, a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelésével téves jogértelmezésre jutott, mely a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjába és (5) bekezdésébe, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BM rendelet) 35. § (6) bekezdésébe és az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjába, (6) bekezdésébe, továbbá 4. §-ába ütközik.

[14] Az ítélet [46] bekezdésében nem helytállóan rögzítette azt, miszerint nem volt vitatott a járőrszolgálat ellátása, mivel a perben mindvégig azt állította, hogy a felperes nem járőrszolgálatot, hanem közterületi szolgálatot látott el. Hangsúlyozta, hogy a KMB Szabályzat 37. pontjára figyelemmel a körzeti megbízott szolgálatteljesítési idejének 70 %-ában közterületi tevékenység ellátására köteles. Nem vitatta, hogy a körzeti megbízotti és a járőri feladatok ellátása elválik egymástól, illetve egyes részfeladatok között lehet átfedés, ami azonban nem támasztja alá azt, hogy a felperes járőrszolgálatot teljesített volna, ugyanis a beosztásához tartozó feladatokat látta el a közterületi szolgálat ellátásával, így többletfeladat fel sem merülhetett. Ezt támasztja alá az is, hogy a körzeti megbízottaknak előírt KMB naplót vezette, a Járőr Szabályzat szerinti útiránytervet nem készített. Az ítéletben hivatkozott kúriai eseti döntésekben a járőri tevékenység ellátása nem volt vitatott. A felperes szolgálata a saját körzetében volt előírva, azt jogszerűen hagyta el akkor, amikor az lakossági bejelentés és a Tevékenység-irányítási Központ (a továbbiakban: TIK) küldése miatt indokolt és előre nem tervezhető volt; e körben az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv tevékenység-irányítási központjai, egye rendőri szervek ügyletei, valamint a segélyhívásokat fogadó központok egységes működéséről szóló 7/2013. (XII. 21.) ORFK utasítás (a továbbiakban: TIK utasítás) 24., 28. és 46/A. pontjaira hivatkozott. Az egyéni, illetve

csoportkörzet esetenkénti – nem rendszeres – elhagyása nem eredményezett többletfeladatot, hiszen körzetelhagyáskor a saját körzetében felmerülő feladatokat egyidejűleg nem láthatta el.

[15] A megítélt megbízási díj mértékét eltúlzottnak tartotta amiatt, mert amíg a körzeti megbízotti beosztás „D”, addig a járőr „A”, vagyis a legalacsonyabb besorolási kategóriába tartozik, ezért a körzeten kívüli feladatellátás nem jelentett bonyolultságot, időigényt nem keletkeztetett, többlettudást nem igényelt, illetve az elfogadott kimutatás szerinti küldések száma csak a csoporton belüli küldésekkel csökkentve értékelhető a felperes javára, ezért legfeljebb 50% mértékű megbízási díjra jogosíthat.

[16] A perköltség körében előadta, hogy az IM rendelet 3. §-a szerint a munkadíj összege a pertárgyérték 5%-a lehet. Az elsőfokú bíróság a 3. § (6) bekezdése által biztosított eltérésnek csak általánosságban adta indokát, és arra sem tért ki, hogy a felperes az általa készített kimutatás miatt utóbb felszámított 50.000 forintra mi alapján volt jogosult, az ugyanis a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 80. §-ára figyelemmel nem tartozhat a jogi képviselő munkadíja körébe. Kitért arra is, hogy a felperes képviselője több, a jelenlegivel azonos tárgyú ügyben járt el korábban, így számára a perbeli eset nem ismeretlen és bonyolult, a beadványai száma, tartalma sem indokolja a magasabb perköltséget.

[17] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte a perben előadott érveit változatlanul fenntartva. Rögzítette, hogy az alperes fellebbezésében nem világított rá olyan körülményre, amelyet az elsőfokú bíróság nem vizsgált, és amellyel kapcsolatban nem fejtette ki eltérő jogi álláspontját. A Kúria Kf.VII.39.549/2021/4. számú döntésére hivatkozással rámutatott, hogy a tárgykörben (a körzeti megbízott által ellátott járőrszolgálat kapcsán) kiforrott bírói gyakorlat alakult ki, a bíróságok következetesen helyt adnak a kereseteknek, elutasító ítélet nem ismert. A körzeti megbízott és a járőr (járőrvezető, járőrparancsnok) két különböző beosztás, melyek eltérő munkaköri feladatait két különböző ORFK utasítás foglalja össze. A KMB Szabályzat és a Járőr Szabályzat rendelkezéseinek összevetéséből megállapíthatóan megalapozatlan az az alperesi következtetés, hogy a közterületi szolgálat megfeleltethető a járőrszolgálatnak. Amennyiben el is fogadnánk, hogy a két beosztásnak van egy szűkebb metszete, úgy is megállapítható volna, hogy a pertárgyi szolgálatai ezen túlmutattak, a 70%-os közterületi feladatellátásnak a saját működési körzetében kellett volna teljesülnie.

[18] A megbízási díj mértéke az ítélkezési gyakorlatnak megfelelő, igazodik a többletfeladatként ellátott alacsonyabb beosztáshoz is, a többletterherhez, a több különböző típusú feladathoz, a többletfeladatok jelentős időigényéhez, illetve a tiltott többletfeladathoz.

[19] A megítélt perköltség tekintetében előadta, hogy az IM rendelet 3. § (6) bekezdése lehetőséget biztosít a bíróság számára a perköltségnek a pertárgyérték 5%-ánál magasabb összegben történő megállapítására. Az 50 órát igénylő kimutatást valóban nem a jogi képviselő készítette, a ráfordított munkaórák ellentételezése ugyanakkor indokolt és megalapozott a Pp. 80. §-a alapján, különösen, mert azt az alperes szükségtelen és megalapozatlan vitatása miatt kellett elkészíteni.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[20] A fellebbezés az alábbiak szerint részben alapos.

[21] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak figyelembevételével megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére. A per főtárgyát tekintve döntésének helytálló indokaival a Fővárosi Ítéltábla egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel pedig az alábbiakra mutat rá.

[22] Az alperes fellebbezésében az indokolási kötelezettség és a bizonyítékok értékelése, a bizonyítás eredményének mérlegelése tekintetében állított eljárásjogi jogszabálysértést. Azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét megsértve tényként fogadta el a felperes állítását a járőrtevékenységgel összefüggésben, érveit az megbízási díj és a perköltség összezszerúsége kapcsán indokolás nélkül figyelmen kívül hagyta, a bizonyítékokat tévesen értékelte.

[23] Az ítéltábla a per főtárgya vonatkozásában a fentiekkel összefüggésben rámutat arra, hogy a Pp. 346. § (5) bekezdése az ítélet jogi indokolásával szemben támasztott követelményeket részletezi, annak megsértését – a következetes és közzétett bírói gyakorlat szerint (Kúria Kf.VII.39.301/2020/3., Kf.VII.39.245/2020/4., Kfv.VII.37.573/2020/5.) – nem lehet megállapítani amiatt, hogy a fél a támadott ítéletben szereplő érvekkel és jogértelmezéssel nem ért egyet. Az alperesi állítással ellentétben az elsőfokú bíróság az ítélete [47]-[57] és [61]-[62] bekezdéseiben a helyesen feltárt tényállás alapján, a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű értékelésével a szükséges mértékben indokát adta a megbízási díj jogalapja körében és annak megítélt mértékénél figyelembe vett tényeknek, körülményeknek, szempontoknak. Arra helytállóan mutatott rá az alperes, hogy a [46] bekezdésben tévesen rögzítette azt, hogy a felek között nem volt vita a járőrfeladatok ellátása tekintetében. Helyesen a kimutatás szerinti feladatok ellátása nem volt vitatott a perben, ugyanis az alperes vitatása nem a feladatok tényleges ellátására, hanem arra az eltérő jogi álláspontjára vonatkozott, miszerint a felperes közterületi, nem pedig járőrtevékenységet végzett. E tekintetben az elsőfokú bíróság ugyancsak eleget tett indokolási kötelezettségének ítélete [54] bekezdésében, továbbá [51]-[52] és [57] bekezdéseiben – utóbbiban az alperes érveit is értékelve – a felperes által készített kimutatás adatai alapján a feladatellátás rendszerességét is értékelési körébe vonta; az alperes ezért alaptalanul hivatkozott az ügy érdemére kiható eljárási jogszabálysértésre.

[24] Mindezek alapján az elsőfokú bíróságnak az alperestől eltérő jogi álláspontra helyezkedése és a felperesi érvek elfogadása nem eredményezte a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésében rögzített bizonyítékértékelési és a Kp. 84.

§ (2) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdései szerinti indokolási kötelezettség megsértését.

[25] Az alperes vitatása valójában nem a tényállás megállapítása és a bizonyítékok értékelése, az indokolási kötelezettség teljesítése, hanem a jogi minősítés körébe tartozik, ezáltal anyagi jogi kérdés annak megítélése, hogy az ítéletben – a feladatkimutatásra figyelemmel – a jellegüket, típusukat tekintve tényszerűen helyesen rögzített feladatok a felperes beosztásába tartoztak-e. A felperes által a körzeti megbízotti beosztásban, illetve azt meghaladóan végzett feladatellátás az elsőfokú ítélet anyagi jogi álláspontjának felülbírálatához tartozott és a felek eltérő jogértelmezéséből fakadt; mely vitatott jogkérdés vizsgálatát a Kúria már elvégezte.

[26] Azzal az elvi tétellel az alperes is egyetértett, hogy a körzeti megbízott és a járőr két külön beosztást jelent. A Kúria a körzeti megbízott által működési körzetén kívül végzett járőri feladatokkal összefüggésben több határozatában kimondta, hogy amennyiben a körzeti megbízott hosszabb időszakon át rendszeresen a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, a járőrfeladatokat a körzeti megbízotti működési és a csoport működési körzetén kívül nem eseti, hanem napi rendszerességgel végzi, az többszolgálatnak minősül és annak ellentételezésére jogosult (Kf.VII.45.176/2021/4., Kf.VII.45.184/2021/4., Kf.VII.39.523/2021/4., Kf.VII.39.525/2021/3.).

[27] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által figyelembe vett jogszabályi rendelkezések és egyéb normák (KMB Szabályzat és Járőr Szabályzat) alapján a körzeti megbízott és a járőr beosztás elhatárolása és különbözősége körében tett megállapításokkal egyetértett. A törvényszék ítéletében helytállóan rögzítette azt is, hogy a felperes a járőrfeladatokat a körzeti megbízott működési és a KMB Csoport működési körzetén kívül nem eseti, hanem napi rendszerességgel végezte, amelyre nem adott jogalapot a KMB Szabályzat 24. pontja, valamint 21. pont b), c), d) alpontjai, mivel azok norma szerinti alkalmazását az alperes a perben nem bizonyította; az azok körében rendszeresen ellátott feladatok nem a felperes kinevezése szerinti beosztásához tartoztak. Az alperes ezért megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy a fokozott ellenőrzés alatt, a különleges jogrend időszakában és a különösen indokolt, késedelmet nem tűrő rendőri intézkedések esetében a körzeti megbízott működési körzetén kívüli, ténylegesen ellátott járőri tevékenysége a megbízási díjra nem ad alapot. A Kúria e tekintetben kialakított gyakorlatát az ítéltábla is irányadónak tartotta (Kf.VII.45.184/2021/4., Kf.VII.45.176/2021/4.). Az ítéltábla hangsúlyozza, önmagában az a körülmény, hogy valamely időpontban és területre vonatkozóan fokozott ellenőrzés vagy különleges jogrend van kihirdetve, illetve a TIK küldésekre különösen indokolt, késedelmet nem tűrő rendőri intézkedések miatt került sor, nem lehet kellő indoka annak, hogy a körzeti megbízottat ezen feladatokra rendszeresen igénybe vegyék. A munkáltató az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni, ez a felperes esetében a körzeti megbízotti beosztás volt. A következetes bírói gyakorlat szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alaphól eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását; erre a Kúria egységesen és

következetesen már több határozatában rámutatott (Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.).

[28] Alaptalanul érvelt az alperes azzal, hogy a felperes a körzeti megbízotti illetékességi területén kívüli járőrszolgálati feladatok – mint a KMB Szabályzat 37. pontja szerinti közterületi tevékenység – teljesítésével a munkakörébe tartozó és többletfeladatnak nem minősülő tevékenységet látott el. A rendvédelmi szerveknél, így az alperesnél ellátandó beosztások kógenssek, azok besorolása jogilag rendezett; a felperes által a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett feladatok nem a kinevezése szerinti beosztásához tartozóak voltak. Az ítéltábla az alperesnek az általános, közterületi intézkedési kötelezettségre való hivatkozását súlytalannak tartotta a jelen per eldöntése szempontjából, mivel az a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 13. § (1) bekezdése értelmében minden hivatásos állományú személy alapkötelezettsége, beosztásától függetlenül. Az alkalmazandó jogszabályi rendelkezések értelmezése körében kiforrott, egységes ítélkezési gyakorlatra tekintettel a járőr útírányterv hiányával kapcsolatos alperesi érvelés sem volt alkalmas az elsőfokú ítélet jogszerűségének megdöntésére.

[29] A felperest a peresített időszakban rendszeresen, nem eseti jelleggel osztották be a körzeti megbízotti működési körzetén kívül járőri feladatokra, ezért a működési körzetén kívüli járőri tevékenysége a fokozott ellenőrzés alatt, a különleges jogrend időszakában és a különösen indokolt, késedelmet nem tűrő rendőri intézkedések esetében is megbízási díjra jogosította. Az ítéltábla e tekintetben leszögezi, hogy a KMB Szabályzat ugyan szolgálati viszonyra vonatkozó szabály, de nem jogszabály, így annak fellebbezésben megjelölt pontjai megsértésére történt hivatkozás önmagában a fellebbezésre nem adhatott alapot [Kp. 99. § (1) bekezdése, 100. § (2) bekezdés b) pontja]. Az ítéltábla ekként értékelte az alperesnek a TIK utasítás megjelölt pontjaira való hivatkozását is.

[30] Az elsőfokú bíróság a fentiek alapján okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a felperesnek a munkaköri leírásban szereplő feladatait a működési területén kellett ellátnia, továbbá, hogy a vele a KMB Szabályzatban foglalt kifejezett tilalom ellenére ellátott feladatok őt ugyancsak megbízási díjra jogosították.

[31] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vont le azt a következtetést, hogy a felperes visszatérő, rendszeresen jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek a megbízási díjra való jogosultságát – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján – megalapozták.

[32] A megbízási díj összecszerűsége kapcsán az ítéltábla kiemeli, hogy az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért a megbízási díjat a bíróság mérlegelési jogkörében

határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 75%-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl. A BM rendelet 35. § (6) bekezdése előírja, hogy a helyettesítési díj mértékét a többletfeladat nagysága, a megbízással járó többletterhek, a helyettesített szolgálati beosztás besorolása alapján a Hszt. 71. § (4) és (5) bekezdéseiben foglaltak figyelembevételével kell meghatározni. A Kúria már több eseti döntésében állást foglalt arra nézve, hogy a munka bonyolultságában, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigényében, annak gyakoriságában, az arra előírt többlettudás birtokában, valamennyi szempontot összességében mérlegelve kell e jogszabályi rendelkezések alapján meghatározni a megbízási díj mértékét (Kfv.VII.37.780/2020/5., Kf.VII.39.246/2020/4.). A perbeli esetben az elsőfokú bíróság – a jogszabályhelyre hivatkozás nélkül ugyan, de – a BM rendelet ezen szabályait betartva, érdemben helyesen mérlegelte az ellátott többletfeladatokat akként, hogy az az általa igényelt mértékű megbízási díjra jogosította a felperest, ezért az alperes által előadottak nem voltak alkalmasak a mérlegelés jogszabálysértő jellegének megállapítására.

[33] Az alperes alappal vitatta az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség összegét. Az elsőfokú eljárásban a pernyertes felperest a szakszervezet nevében eljáró kamarai jogtanácsos képviselte, ezért esetében az IM rendelet 4. § (1) bekezdése volt irányadó, amely alapján kamarai jogtanácsosi költségként az IM rendelet 3. §-a szerinti munkadíj, valamint a képviselő ellátásával összefüggésben felmerült indokolt készkiadások együttes összegét lehetett felszámítani, azzal, hogy a munkadíj megállapítása során alkalmazni kell a 3. § (6) bekezdését.

[34] Az IM rendelet 3. § (2) bekezdése közigazgatási perben a munkadíj összegét a pertárgyértékhez köti, amely 10 millió forintot meg nem haladó pertárgyérték esetén annak 5%-a, de legalább 10.000 forint [IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pont]. A 3. § (6) bekezdése alapján a munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A bíróság a munkadíjat – különösen az ügy bonyolultsága esetén – a (2)-(5) bekezdésben meghatározott összegnél magasabb összegben is megállapíthatja. A bíróság a munkadíj eltérő összegben történő megállapítását indokolni köteles.

[35] Amint arra az alperes fellebbezésében helyesen hivatkozott, a jelen perben a pertárgyérték a felperes által érvényesített 1.043.550 forint, amely alapján a jogtanácsosi munkadíj összege az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja szerint számítva 52.178 forint. A jogi képviselő tárgyalásokon való megjelenésének költsége 30.000 forint volt. Az elsőfokú bíróság a jogi képviselő munkadíja körébe vonta a felperes által készített kimutatás munkadíja címén felszámított összeget is, amire azonban a Pp. 80. §-a és az IM rendelet 3. §-a nem biztosít lehetőséget. Az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjában rögzített mértékhez igazodónál magasabb összeget indokolással ellátva – különösen az ügy bonyolultsága esetén – lehetett volna megállapítani. Azt azonban az elsőfokú bíróság nem indokolta meg az alperes vitatása ellenére sem, hogy milyen okból vonta a jogi képviselő munkadíja körébe a kimutatás felperes általi elkészítését. Minderre figyelemmel az ítéltábla a perköltség körében kizárólag a pertárgyértékhez igazodó munkadíj, továbbá az utazási költség felszámítását fogadta el.

[36] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (2) bekezdése alapján részben – a perköltség tekintetében – megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

[37] Az alperes névváltozása az Alaptörvény 2023. január 1. napjával hatályba lépett tizenegyedik módosítás F) cikk (2) bekezdésén és a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 4/A. § (1) bekezdésén alapul.

[38] Az ítéltábla a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (2) bekezdése alapján, pervesztessége 95,44 %-os arányában kötelezte az alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint az IM rendelet 4. § (1) és 3. § (5) bekezdéseire figyelemmel, az IM rendelet 4. § (2) bekezdése szerint alkalmazott 3. § (6) bekezdése alapján állapította meg, melynek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a felszámított összeggel arányban állónak ítélte.

[39] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége, valamint a felperes részére a 25. sorszámú – tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt – végzésben engedélyezett munkavállalói költségkedvezmény folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[40] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[41] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. március 29.

dr. Antal Regina s.k.
s.k.

a tanács elnöke, előadó

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.

bíró

dr. Kecskés Zsófia

bíró